

Дивовижна пригода на Різдво

Вступ

Ведучий: Жив собі хлопчик Вовчик. Він був дуже допитливим і розумним, полюбляв читати казки, пригодницькі книги й фантастику, дивитися мультфільми та фентезі. Проте Вова зовсім не вірив у диво. Цього року, як і завжди, хлопчик зі своїми рідними зустрічали Різдво: готували святкову вечерю, прикрашали дім, чіпляли гірлянди на вікна, прасували святкове вбрання. Однак найбільше він любив наряджати ялинку. А цей рік для нього був особливо очікуваним, бо батьки купили велику яскраву чарівну зірку, яку Вовчик встановив на верхівку їх високої ялинки. Хлопчисько, дуже вражений красою зірки, увесь вечір не міг відірвати погляду від неї. Вона приваблювала його, ніби хотіла щось йому сказати. Вова не хотів спати всю ніч, проте очі поступово почали змикатися. І ось у Різдвяну ніч побачив він дивовижний сон.

Сон

Ведучий: Усе місто готувалося до Різдва. Будинки, прикрашені гірляндами, виблискували кольорами райдуги, десятки машин поспішали додому, аби встигнути до Різдвяного столу, яскраві вивіски магазинів закликали перехожих придбати цікаві подарунки рідним на свято, полиці крамниць прогиналися під тяжкістю солодоців та смаколиків, якими так любили ласувати діточки у Різдвяну ніч. Але найбільше Вовчик любив ялинку на площі міста. Це було високе пишне дерево, верхівку якого прикрашала найкрасивіша та найчарівніша з усіх зірок світу. Це була не проста зірка. Саме вона створювала атмосферу добра й радості, щастя й любові. Саме завдяки зірці у Різдвяну ніч відбувалося чудо. Проте не всім це подобалося.

Жило-було собі чортеня. Воно було таке маленьке, але дуже пустотливе й підступне. Чортеня не любило радість, сміх, веселощі, любов. Тому й вирішило воно зіпсувати людям найдобріше свято – Різдво. І вкрало чортеня найважливіший символ свята – зірку. Тепер Різдво було під загрозою. Без зірки свято не настане: не буде більше щасливого сміху й веселих пісень, щирих розмов та довгих посиденьок у сімейному колі, не буде більше любові, радості й добра, і люди перестануть вірити в дива. Хлопчик дуже любив це свято й не хотів, аби радість назавжди покинула їх місто. Він не міг це допустити! Тому вирішив перемогти чортеня, повернути зірку й врятувати Різдво!

Але Вова не знав, куди саме могло віднести зірку чортеня. Йому потрібна була допомога когось розумного й досвідченого. Вовчик згадав, що біля площі, де стояла ялинка, розлігся великий густий парк «Дивокрай». А в тому парку, за оповідками дорослих, жив Чеширський кіт. Казали, що він був найрозумнішим серед усіх. Тому хлопчик вирішив відправитися у парк, аби знайти Чеширського кота.

Парк «Дивокрай»

Ведучий: І ось прийшов Вова у парк «Дивокрай».

Вова: Чеширський кіт! Чешир! Покажись, будь ласка. Мені дуже потрібна твоя допомога!

Чеширський кіт: Мняаяая! Хто ти такий, що турбуєш мій сон?

Вова: Мене звуть Вовчик. Сталося лихо. Чортеня вкрало Різдвяну зірку. Тепер Різдво під загрозою. Мені потрібна твоя допомога.

Чеширський кіт: Ооооо, яка біда! І що ж ти хочеш від мене, мяу?

Вова: Я чув, що ти наймудріший! Чи знаєш ти, куди могло чортеня понести зірку?

Чеширський кіт: Може й знаю, мняаяая, а може й ні. А чи готовий ти до випробувань? Чи достатньо ти сміливий та розумний, аби врятувати Різдво?

Вова: Так! Я з усім впораюся! Бо я не один! Зі мною мої друзі, які допоможуть мені в моїй подорожі! Так дітки?

Чеширський кіт: Чудово, м'яаяаау, прекрасно. Тоді тобі треба потрапити до кам'яного палацу, що на пагорбі за парком видніється. Там ти знайдеш те, що шукаєш.

Вова: Дуже дякую тобі! Я ніколи не забуду твою доброту!

Чеширський кіт: Подивимося, як ти впораєшся. Вдалої подорожі, м'яаяааау!

Ведучий: І Чешірський кіт так раптово зник, як і з'явився. А Вовчик попрямував до замку.

Озеро «Крижане серце»

Ведучий: Вова прямував стежиною, на яку вказав Чеширський кіт. І ось, нарешті вийшовши з парку, побачив хлопчина високий темний палац, вершини якого сягали самого неба. Та на шляху у Вовчика виникла проблема: між ним і замком простягалось велике озеро. Він почав шукати спосіб, як перейти на іншу сторону, та нічого не спадало йому на думку. Аж раптом він побачив на березі озера неподалік живого сніговика! Вирішив хлопчик попросити його про допомогу.

Вова: Привіт, сніговику! Я Вовчик. А тебе як звуть?

Олаф: О, привіт! Я звусь Олаф! Обійми мене палко! Що ти тут робиш, друже? До нас мало хто заходить у гості.

Вова: До вас?

Олаф: Так, нас тут багато! Я зі своїми друзями-тролями стережемо озеро й допомагаємо мандрівникам перебратися через нього. То навіщо ти тут?

Вова: Я шукаю чортеня, що вкрало Різдвяну зірку. Без неї Різдво не відбудеться. Чеширський кіт сказав, що я знайду його у замку, що за парком. Та я не знаю, як перейти озеро. Чи можеш ти мені допомогти, будь ласка?

Олаф: О, як шкода! Я люблю Різдво! Треба повернути зірку й врятувати свято! Я і мої друзі тобі допоможемо! Однак це озеро не просте, воно чарівне. Потрапити на іншу сторону нам допоможуть крижини. Щоб вони з'явилися, ти маєш прочитати віршики. Але вже давно ніхто не намагався пересікти озеро, тому деякі слова у віршиках загубилися.

Вова: Я повинен прочитати повністю віршики, вставляючи пропущені слова? Це досить легке завдання. Особливо коли поруч є такі розумні друзі. Хлопці та дівчата, допоможете мені відновити віршики та перейти через озеро?

Олаф: Чудово! Тоді починаємо!

1. *Через поле, через ліс,
З пагорба в долину
Подарунки зайчик віз
Діткам на яли....
Дід раненько встав,
Снігу торбу назбирав
І побіг чимдуж до річки
Заморозити води....*
2. *Подивіться, січень йде,
Новий ... до нас веде.
Покружляли дві сніжинки,
Тихо сіли на яли....*

3. *Яскрава зіронька зійшла –
Свята Вече.. підійшла.
Кутя, вареники, грибочки,
квасоля, риба огірочки.
Нехай лунає в хаті сміх.
З Різ.... Христовим вас усіх!*
4. *Хай за вікном хуртеча злиться,
А нам співати і радіти.
Горить яли... у світлиці –
З Різ.... Христовим, любі діти!
Дніпро обняв дзвінки Карпати,
А в хаті вже кутя і сіно.
Дозвольте заколядувати:
- З Різдовом Христовим, Укра...!*

Вова: Ура! Діти, ми з вами відновили всі віршики, завдяки цьому крижинки вишукалися у міст. Нарешті ми здолали це озеро! Завдяки вам, мої друзі це було легко й весело! Тепер ми можемо йти до палацу!

Замок «Золоті загадки»

Ведучий: І ось нарешті Вовчик дістався великого темного палацу. Його стіни були чорніші за тучі, вершини здіймалися високо в небо, а металеві скрипучі брами вселяли жах у будь-кого, хто приходив до замку. «Тут і справді може переховуватися чортеня!» - подумав хлопчик.

Вова довго блукав темними коридорами замку, прикрашеними золотом та дорогоцінним камінням. Палац і навіював страх, й одночасно зводив із розуму своєю вишуканістю та багатством. Нарешті зайшов хлопчина у простору залу, від убранства якої перехоплювало подих. Понад стінами височіли міцні дубові шафи, на полицях вишикувалися старовинні книги у шкіряних палітурках; величезні вікна, що сягали самої стелі, були прикрашені чудернацькими вітражами; самоцвіти, що оздоблювали картини, вигравали райдугую кольорів. А в центрі кімнати стояв він – володар замку. Це був чоловік невисокого зросту з пишненьким животиком та гострими вухами, одягнений по-королівському, а голову його прикрашала корона, інкрустована сапфірами, смарагдами, рубінами та діамантами.

А чи здогадалися ви, друзі, хто володар цього замку?

Вова: Коцію Безсмертний, володарю цих земель і всіх багатств людських, дозволь привітатися.

Коцій: Хто ти такий, смертний хлопчиську? Чого прийшов?

Вова: Я – школяр, а звуть мене Вовчик. А привела мене до тебе справа. Чортеня вкрало Різдвяну зірку, тому Різдво під загрозою. Чеширський кіт сказав, що я тут знайду те, що шукаю.

Коцій: Чешир? Ахахахах. Той хитрий підступний кіт тебе обдурих. Це мій палац, тут нема ніякої зірки, а тим паче якогось там чорта. Хоча, якщо ця зірка настільки значуща, я б хотів її собі в колекцію, ахахахаха. Неважливо, як ти сюди потрапив, але тобі не пощастило. Я дуже люблю маленьких діточок, особливо коли вони такі гарненькі та смачненькі, ааххахахаааа.

Вова: Вибач, Коцію, та я не можу з тобою залишитися, я маю врятувати Різдво. Прошу пробачення, але я мушу йти.

Коцій: Ха, хто сказав, що я тебе відпущу? Тепер ти будеш моїм в'язнем. Стіни цього замку ще нікому не вдавалося покинути. Бо нікому не під силу впоратися з моїм випробуванням. Тобі треба буде зібрати всі камінчики на моєму магічному амулеті. Для кожного каменю є своя загадка. Але ще нікому не вдавалося правильно розгадати всі мої загадки.

Вова: Тільки не мені! Бо зі мною мої вірні друзі, що завжди прийдуть на допомогу та ніколи не покинуть у біді. Так діти? Ану, давай сюди свої загадки!

Коцій: Ахахахаха, який ти впевнений. Гаразд. Якщо ти правильно відповіси на всі мої загадки, я тебе відпущу. Якщо ж ні, то залишишся навіки зі мною! Ахахахаха.

Вова: Діти, давайте швиденько їх розгадаємо!

1. В небі хмарка пролітала,
Білий пух порозсипала,
Він на землю міцно ліг,
Називають його ...

(Сніг)

2. Знають, певно, всі малята,
Що невдовзі прийде свято —
Свято давнє і нове,
Свято гарне, зимове.
Скоро, скоро на поріг
Завітає ...

(Новий рік)

3. У холодну зимню пору
Стоїть бабця серед двору.
У бабусі біла шуба,
Діткам бабця мила й любя,
З ними грається охоче,
Та до хати йти не хоче.

(Баба Снігова)

4. Гарна зірка сніжно-біла
На рукав мені злетіла,
Поки ніс її сюди,
Стала краплею води.

(Сніжинка)

Коцій: Ні! Як таке може бути? Ще нікому не вдалося пройти моє випробування.

Вова: Ура! Ми впоралися! Дякую вам, друзі! Ну, Коцію, ми розгадали всі твої загадки та зібрали магічний амулет. Відпусти мене, будь ласка, як і обіцяв.

Коцій: Так, ти з друзями довів, що ви розумні та кмітливі. Я дотримуюся своїх обіцянок, тому відпускаю тебе. Іди і врятуй Різдво!

Ведучий: Подякувавши наостанок, Вовчик швидко побіг коридорами замку, на які вказав йому Кощій, і опинився у дворі палацу.

Подвір'я замку «Золоті загадки»

Чеширський кіт: Мняаяая, тобі вдалося перемудрити самого Кощія Безсмертного? Ти й справді дуже розумний, мяу.

Вова: Чешир! Ти мене обманув! Тут не було чортеня, а я сам ледь не став в'язнем у Кощія. Навіщо ти збрехав?

Чеширський кіт: Ну, не ображайся, мняу. Я мав перевірити тебе. Порятунк Різдва – справа дуже складна, вона по плечу тільки найсміливішим та найрозумнішим. Нам не можна допустити помилку. Здолавши крижане озеро та розгадавши всі загадки Кощія ти довів, що володієш всіма потрібними якостями справжнього героя. Тепер я впевнений, що ти здатний здолати чортеня та повернути зірку. Хто і зможе врятувати Різдво, то тільки ти.

Вова: Дякую тобі, Чешире, за щирі слова та підтримку. Та я не впорався б без своїх друзів. Дякую, діти! То що я маю тепер робити?

Чеширський кіт: Щоб дізнатися, куди саме чортеня понесло зірку, ти маєш навідатися в бібліотеку в ратуші. Там ти знайдеш того, хто вкаже тобі правильний шлях. Проте знай, на цьому твої випробування не завершилися. Будь готовий до нових завдань на своєму шляху. Нехай щастить, мняаяаяаяаяая!

Ведучий: Сповнений нових сил та надій, радісний школяр чимдуж побіг до ратуші.

Бібліотека «Київська Русь»

Ведучий: Нарешті Вовчик увійшов до безмежного та вічного джерела знань – бібліотеки, що займала весь третій поверх ратуші. Полиці прогиналися під величчю та сяйвом літературних творів, а різнокольорові палітурки приковували око будь-кого, хто заходив у цю вишукану залу.

Кінь Юлій: Доброго вечора тобі, хлопче. У скрутну хвилину ти до нас завітав. Наразі бібліотека зачинена. Та не думаю, що ти прийшов по книгу, чи не так, Вовчику?

Вова: Доброго вечора. Хто ти такий і звідки знаєш мене?

Кінь Юлій: Звуть мене Гай Юлій Цезар. А відомо мені набагато більше, ніж ти можеш собі уявити. Наприклад, я знаю, що ти шукаєш чортеня, аби повернути зірку, яку воно поцупило, та врятувати Різдво. І що ти з успіхом подолав усі випробування, на які тебе підштовхнув Чеширський кіт. Ти довів, що здатен врятувати Різдво. Саме тому ти тут. Саме тому ти потрапив до мене в бібліотеку – світ знань та мрій, який знає відповідь на будь-яке питання. Я допоможу тобі дізнатися, де переховується чортеня. Відповідь знаходиться в одній із книг. І як ти вже зрозумів, це не буде легко. У нашій бібліотеці зберігають тисячі книг. І щоб знайти потрібну, треба тобі, Вова, пройти вікторину по зимовим казкам. Саме тоді з'явиться книга, що вкаже правильний шлях. Чи готовий ти до цього випробування?

Вова: Авжеж, готовий. Я зі своїми друзями – справжні експерти по зимовим казкам. Разом ми точно впораємося. Правда, друзі?

Кінь Юлій: Ну що ж, тоді давайте починати!

Вікторина по дитячим казкам про зиму.

1. *Де одночасно намагалися ужитися Мишка-шкряботушка, жабка-скрекотушка, зайчик-побігайчик, лисичка-сестричка, вовчик-братик та кабан-іклан? (Рукавичка)*
2. *Що йде на землі, коли збивають перину пані Метелиці? (Сніг)*

3. *Що стало зовсім крижаним у Кая, коли його поцілувала Снігова королева? (Серце)*

4. *Що шукала в лісі падчерка за наказом Королеви, коли зустріла Дванадцять місяців? (Проліски)*

Кінь Юлій: Вітаю! Ви з друзями знову успішно пройшли випробування! Зараз, Вова, ти побачиш, куди чортеня понесло зірку.

Ведучий: І тут раптом перед Вовчиком з'явилася дуже гарна старовинна книга, яка була оточена магічним сяйвом. Хлопчик дбайливо взяв її до рук, ніби якийсь скарб, розгорнув і прочитав уривок.

Вова: «Чортеня – міфічне створіння, схоже на фею або демона. Воно дуже маленьке та не привабливе, пустотливе та шкідливе, любить створювати проблеми та пакостити людям, проте злісним його назвати не можна. Водночас це нещасне самотнє створіння, яке шукає людської уваги, використовуючи жарти та розіграші, аби знайти справжнього друга. Чортеня найбільше любить жартувати над дітьми, тому й живе воно на дитячих розважальних майданчиках».

Ведучий: Наш герой серйозно задумався, а потім радісно вигукнув.

Вова: Я зрозумів, де шукати чортеня! Я врятую Різдво! Дякую тобі, Юлію. Тепер я точно знаю, що робити. Хутчіш до Парку розваг!

Парк розваг «Казковий світ Лускунчика»

Ведучий: І ось прийшов Вовчик до парку розваг, де нещодавно весело бавився зі своїми друзями. А тепер він побачив неймовірне: парк ожив. Каруселі швидко оберталися, машинки на атракціоні швидко їздили, повітряні кульки літали в повітрі, а іграшки були розкидані по всьому парку. Гучно грала дитяча пісенька, і звідусіль лунав дзвінкий сміх. Вова почав йти вглиб парку й побачив Лускунчика, який стояв на доріжці догори ногами.

Вова: Лускунчику, що тут сталося?

Лускунчик: Це все зробило чортеня. Воно невгамовне, воно просто бавиться з нами. Я бачив, як воно пострибало з чимось яскравим у руках у бік каруселі, що біля кімнати сміху знаходиться. Будь ласка, допоможи нам.

Ведучий: І побіг Вова чимдуж до каруселі. Треба було негайно спинити чортеня. Хлопчик зрозумів, чому чортеня так себе поводить, чому воно влаштувало безлад в парку розваг, чому вкратило зірку й чому захотіло зірвати Різдво. Він здогадався про це після того уривку з книги. Тепер Вовчик знав, що треба робити.

І ось прибіг Вова до каруселі й побачив його. Чортеня весело стрибало по каруселі, жваво махало руками й голосно сміялося. Хвостом своїм воно тримало ту саму магічну зіроньку, яка прикрашала верхівку ялинки в центрі міста й була найголовнішим символом Різдва.

Вова: Нарешті я знайшов тебе, чортеня! Будь ласка, припини пустувати й поверни зіроньку. Без неї Різдва не буде. Головне свято радості, любові й добра не настане.

Чортеня: Аххахаха, навіщо це мені треба? Я не люблю свята, радість та щастя, я не люблю, коли люди веселяться. Мені дуже подобається смуток, відчай та сльози. Саме це робить мене веселим, ахахаха.

Вова: Ні, це не правда! Насправді, ти взагалі не злий. Ти просто дуже самотній. Усі твої пустощі, усі твої витівки – це спроба привернути до себе увагу. У тебе нема друзів, тобі нема з ким веселитися та святкувати Різдво, тобі сумно й заздрісно, тому й захотілося тобі зіпсувати всім свято, аби інші відчували себе так само. Ти просто хочеш теж бути щасливим.

Чортеня: Ні, не правда! Я злий і недобрий!

Вова: Давай будемо друзями.

Чортеня: Що? Я – чортеня. Я – страшне й лихе створіння. Я не можу дружити. Ніхто не хоче зі мною дружити.

Вова: Я хочу! Давай будемо друзями! Будемо веселитися та радісно проводити час. Давай разом зустрінемо Різдво. Я точно впевнений, що тобі сподобається це свято. Батьки приготували дуже смачну святкову вечерю. У нас вдома супер красива велика ялинонька. Найбільше мені подобається дарувати одне одному подарунки. У такі моменти я відчуваю себе найщасливішим. Я хочу, щоб і ти було щасливе. На Різдво я хочу тобі подарувати великий і гарний подарунок. Я вже навіть уявляю твоє радісне обличчя! Будь ласка, будь моїм другом.

Чортеня: Не знаю, я сумніваюся. Не думаю, що в мене вийде бути гарним другом.

Вова: Я знаю, як тебе переконати. Ніщо так не об'єднує людей, як міцні обійми, радісний сміх, чудове свято та щира пісня. Тому, друзі, давайте разом заспіваємо нашу святкову пісеньку й подружимося з чортеням.

Разом з дітками співають колядку.

Чортеня: Подобається.... Мені дуже подобається ця пісенька. Я хочу ще раз заспівати, але вже разом з тобою, Вовчику, і за святковим столом. Ви разом із друзями мені дуже сподобалися. Ви дуже радісні й щасливі. Я дуже хочу з вами дружити! Пробачте мені, що поцупив зіроньку. Тепер і я хочу побачити, яке це чудове свято – Різдво. Я поверну зіроньку.

Ведучий: І припинило чортеня свої пустощі в парку розваг, повернуло все на свої місця й вибачилося перед усіма. І відправилося чортеня разом із хлопчиком на площу до ялинки, аби повернути зіроньку.

Площа «Різдвяна ялинка»

Ведучий: І повернуло чортеня найкрасивішу й найчарівнішу з усіх зірок світу на пишну ялинку. І сталося диво: зіронька засяяла найяскравішим золотавим кольором. І світ навкруги ожив. Свято повернулося! Різдву бути!

Вова: Ура, ялинонька тепер прекрасна, осяяна зіронькою! Ми змогли повернути зіроньку й врятувати Різдво! Ще й знайшли нового друга. Дякую вам, мої любі друзі. Без вас я б не зміг врятувати моє улюблене свято. Щиро вам дякую. І від усього серця бажаю миру, щастя, радості й добра у новому році!

Ведучий під музику «Щедрика»

Слава Богу в висоті

І мир людям на землі.

А вам, діти українського народу,

Господь хай дасть винагороду.

І кожної днини, кожної години

Хай вам допоможе, в біді не покине.